

3069 1. Beh. af Lovf. om Tillæg til Lønningen for Embeds- og Bestillingsmænd m. m. 3070

til at gjøre det paa Finantsloven. Jeg veed nu ikke, i hvilken Grad dette Hensyn til Finantslovsformen oprindeligt spillede en Rolle; i det Hele taget tror jeg det virkelig ikke, jeg mærkede det i alt Fald ikke; jeg tror snarere, at det kun har været nogle Enkelte, som fra Først af have lagt en særlig Vægt paa netop at komme til at vise deres Godgjørenhed paa Finantsloven. Jeg tror virkelig ikke, at det nævnte Hensyn fra Først af har været den gennemgaaende Tanke, jeg tror tværtimod, at hos de enkelte Medlemmer, som i Realiteten ere blevene de ledende, har der fra Først af været den Tanke, ikke at ville gaae videre, medens Andre, som maatte nok kunde have Lyst til at gaa videre, have ment at vinde Noget derved, at Sagen gjøres til et Principspørgsmaal derved, at Forslaget kommer ind paa Finantsloven. Der er forskellige Udtalelser, der i den Henseende have en vis Betydning, men der er neppe nogen Udtalelse, som i Virkeligheden er kommen til at spille en saa stor og afgjørende Rolle i den Retning — efter min Mening en større, end den for tjener — som den Udtalelse, vi hørte under Sagens tidligere Behandling her i Thinget af det ærede Medlem for Weile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Man gaar naturligvis ikke i det ene Thing umiddelbart ind paa en Drøftelse af Foredrag, som holdes i det andet Thing; i alt Fald anser jeg det ikke for rigtigt i et Thing at gaa nærmere ind paa saadanne Foredrag, der ere holdte i et andet, men man kan godt lægge Mærke til Noget, fordi man ikke taler derom, og det, som ikke tales om, kan godt spille en større Rolle, end Vedkommende maatte har tænkt, at det skulde have. Maatte ogsaa Vedkommende har tænkt, at det skulde komme til at spille den Rolle. Lige meget — der har været forskellige Indflydelser, som have gjort sig gjældende med Hensyn til Spørgsmaal om dette lille Lønningsstilløgs Ophævelse paa Finantslovsforlaget. Naar jeg altsaa nu skal udtale mig om Regjeringens Stilling med Hensyn til denne Sag, saa har den, som Enhver kan vide, været noget vanskelig, og det er hændet mig ved denne Sag, som det er hændet mig ved flere andre, at det forekommer mig, at man let paa visse Punkter kan overdrive Noget, om end i forskellig Grad, baade i dette Thing og i det andet Thing. Jeg var personlig af den Mening, at det „ikke“ var „helodigt“ — det udtalte jeg strax — at der paa Finantsloven blev vedtaget en almindelig Lønningsforhøielse, men jeg kunde efter min Overbevisning ikke opstille den Paastand, at det var absolut og ubetinget utilstedeligt — jeg maatte,

efter at have overveiet Sagen nøie, sige, at Forslaget var uheldigt, ligesaa uheldigt i Form som det var uheldigt i Indhold. Men saaledes som samtlige Forhold laa, kunde jeg efter min Opfattelse, efter Regjeringens Opfattelse, ikke møde Forslaget her med den absolute formelle Indsigelse, jeg maatte, naar jeg skulde betegne i Kortheit mit Standpunkt, sige: Kan passere for denne Gang og under de ganske særegne Omstændigheder; det var mig imidlertid lige saa klart, at, saasnart der skulde lægges et Princip ind dertil, saasnart man vilde gaa videre, byggende derpaa, saa kom det Dieblit, da Finantsministeren uden Hensyn til, hvem det gik ud over, aldeles bestemt maatte sige: Nei, dette maa Regjeringen afgjort modsætte sig, og en saadan Situation kom, jeg kan sige, heldigvis meget hurtig, saa jeg strax fik Leilighed til at fuldstændiggjøre mit „Kan passere“. Man kan jo ofte nære Tvivl, om den Beslutning, man i en Saandevending maa tage, er den rigtigste; det var mig derfor hjært, at der saa hurtig kom en Leilighed, hvor jeg da strax kunde gjøre det bestemte, principielle Standpunkt gjældende — det var, da der blev Spørgsmaal om et Forslag om at stille en Sum til Raadighed paa Finantsloven til Invalideunderstøttelsesforhøielse; thi der er et gammelt Ord, der siger: En Gang er ingen Gang, men en anden Sag er det derimod, naar man byggender derpaa strax vil gaa videre og saaledes gennem Gjentagelsen vil tilveiebringe Reglen. Altsaa, mine Herrer, jeg kunde ikke efter min Opfattelse med god Samvittighed gjøre denne absolute formelle Indsigelse mod Lønningsforhøielsesforlaget, saaledes som det kom, og Bedømmelsen af Regjeringens Beslutning kan altsaa — det siger jeg til den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius) — ikke komme an paa det Held eller Uheld, hvormed Sagens senere Gang tilsidst maatte ende; Bedømmelsen maa komme an paa, om jeg kunde forsvare at sige: Efter Regjeringens Opfattelse er Forslagets Optagelse paa Finantsloven absolut utilstedelig. Da jeg ikke kunde det, maatte jeg indskrænke mig til at sige: Det er meget uheldigt, jeg maatte strax, da Forslaget fremkom, gjøre Thingets ærede Medlemmer, der interesserede sig for det, opmærksomme paa, at Regjeringen ikke kunde støtte deres formelle Betragtning i Landsstinget, thi man støtter ikke det, om hvilket man forud har sagt, at det til Nød kan passere. Tværtimod, jeg fremhævede strax, at de Herrer maatte være sig bevidste, at der var to Sider ved denne Sag, der var en Formside og der var en Indholdside, og paa begge Punkter